

Joh4:46-54, 3:e sönd.eft trettondagen 110123.

Visst känner vi igen scenen. Den förekommer i lite olika varianter i alla fyra evngelierna. Någon kommer till Jesus för att vädja för sitt sjuka barn eller unga tjänare som ligger svårt sjuk. Ja, i något fall har barnet redan hunnit avlida. Men Jesus hör deras nöd, berörs av den och läker det sjuka.

Och visst måste det ha varit underbart att få vara med vid dessa tillfällen. Visst måste det ha varit härligt att få höra hur en människa med bara ett ord läker, helar och till och med uppväcker människor från döden. Hur en människa vekar kunna besitta, en så makt får vi nog kalla det, att han kan göra det omöjliga möjligt. Inte underligt att han blev populär. Inte underligt att man tillslut ville ta livet av honom. Vem hade inte förundrats, om man fått se det dom såg? Vem hade inte kommit till tro, om man fått vara med?

Jesus skapar tro, det är ju temat för dagen. Och i Johannesevangeliets första del står tecken och under i fokus, för att berätta vem Jesus är, för att skapa tro. Därför kallas den också tecknens bok.

Det är underbara texter, där kan vi tillexempel läsa om det härliga undret i Kana där Jesus räddar en bröllopfest genom att förvandla vatten till vin. Och man kan liksom önska man hade fått stå där i utkanten av folkskaran. Om man med egna ögon och öron hade fått se och höra. Visst hade det här med tro varit lite enklare då. Och man hade gladeligen nickat och gett bifall åt Jesu påstående i texten "om ni inte får se tecken och under så tror ni inte."

Men hur ska vi göra då? Hur ska vi kunna tro, vi som samlas i Abrahamsbergskyrkan 2000 år senare? Vi som vare sig fick se, uppleva eller höra det som Jesus sa och gjorde.

Visst sker det saker vi inte kan förklara runtomkring oss, men de stora tecknen, de kan lätt kännas som om dom är till för någon annan. Och det är inte så ofta någon kommer tillbaka från de döda.

Och visst kan vi läsa om det Jesus sa och gjorde. Men hur gör jag för att ta det till mig, för att det ska bli verkligt och levande i mitt liv?

Hur skapas tro?

Hur skapar Jesus tro idag?

Att tro och att veta, det kan men behöver inte vara samma sak. Att veta att ett plus ett är två. Det är ganska lätt att verifiera, att bevisa och är en vedertagen sanning. Men att säga att man tror något, att man tror på något. Då har vi liksom gått över från det objektiva till det mer subjektiva. Eller från det vedertagna till det egna. Därmed inte sagt det inte behöver vara allmänt sant. Columbus trodde att jorden var rund, och det var han ganska ensam om. Men fick det bara bevisas, så visade det sig snart som en sanning också för alla andra.

Ja, att tro, det är något som är ditt och mitt. Det är något vi formar, skapar. Något vi ger innehåll och mening. Det formas ofta i gemenskap tillsammans med andra, men det är jag själv som gör det till mitt.

Jesus är gud personifierad i den här världen. Genom Jesus och bibelns texter kan vi ana hur och vad Gud är. Vi vet att han som i dagens text gjorde mirakulösa handlingar och att han undervisade och berättade om Guds rike. Men inte minst, han sökte upp människor. Ofta de som av en eller annan anledning stod i utkanten av det vanliga samhället. De som många så ner på och kanske inte ville ha med att

göra. Allt detta gjorde han för att berätta om Gud och om Guds rike. Det rike som redan finns mitt ibland oss, men som ändå är av ett helt annat slag. Jesus var alltså en relation, ett du och ett jag som möts, som utbyter och som relaterar till varandra. Just som alla andra relationer vi är med om dagligen. Men vi vet också att han avrättades, att han led döden på ett kors tillsammans med brottslingar.

Och här kunde ju berättelsen ha varit slut. Jesus kunde ha setts som en kringresande predikant bland många andra. Men bibeln berättar också att det inte bara fanns en fortsättning, utan också, att det finns en fortsättning. Jesus uppstod från de döda. Tiden och rummet för Jesu närvaro liksom sprängs. Hans liv, det han gjorde, det han sa och berättade var inte bara en parantes. Och det otroliga är mina vänner, det oroliga är, därför är det också en verklighet här och nu. Inte på samma sätt som att ett plus ett är två. Eller att jorden faktiskt visade sig vara rund. Här räcker vetenskapen språk inte till. Och kanske inte det rent förnuftiga tänkandet heller. Här får liksom något annat ta vid.

Ja, här handlar det snarare om en verklighet som du och jag får ta emot. Inte att bevisa, men att tro på. Ett gammalt fint ord är att överlämna sig, ja kanske handlar det om något att överlämna sig åt.

Och jag tror att på samma sätt som Jesus sökte bibelns människor så söker han idag dig och mig. Inte för att "pracka sig på", ville han det så skulle det nog finnas andra och mer effektiva sätt att visa sig på. Snarare upplever jag Jesus som den som lågmält knackar på din dörr och undrar om du är hemma. Den som säger, eller snarare erbjuder oss, -jag är din, och du får vara min. -Jag är din och du får vara min.

Mannen i texten, han behövde stämna av klockslaget då barnet hade blivit frisk. Var det på samma gång som Jesus uttalade sina ord? Det han hoppades på bekräftades, beviset var ett faktum och han kom till tro, liksom alla i hans hus. Kanske behövde han klockslaget som ett bevis på att Jesus var sann. På att Jesus var Guds son. Vilken upplevelse! Tänk att få hela ens liv förändrat av ett klockslag.

Men jag kan inte låta bli att undra vad han hade kommit fram till om klockslaget inte stämt. För det är ju ofta så, att det faktiskt inte alltid stämmer för oss. Vi måste ibland brottas en hel del med tron för att få den att gå ihop. Det finns liksom så många ingredienser i tillvarons sammanblandade smet. Det handlar om mig själv och mina erfarenheter, det handlar om bibeln, det handlar om kyrkan, om den vardagliga tillvaron, om världens tillstånd och om min bild av Gud...

Vad kan jag tro på?

Vad kan jag inte tro på?

Och tittar man sig runtomkring så kan man nog lätt hitta tecken på att vi människor skulle vara ganska ensamma på den här jorden.

Och bönen blir att i mitt stilla sinne önska sig och be, Gud, ge mig ett lite större mått av tillit att vila i...

Ge mig ett lite större mått av tillit att vila i

Nej, det inte alltid helt lätt att få allt att bilda nån slags av helhet. Och brottningen och frågetecknen kanske vi inte kommer undan. Klockan kommer inte alltid att stämna för oss. Men kanske handlar det, som i den korta bönen nyss. Att få ta emot och vila i nån slags tillit.

Vi vet inte mycket om mannen i texten. Troligen visste han inte särskilt mycket om vare sig treeningheter eller om jungfrufödslar. Eller ens om Jesus egentligen kunde hjälpa honom. Men han hade tagit sig de dryga två milen för att träffa honom, kanske bara på ett löst rykte. Men också med en önskan. Och här blir vi så lika, ämbetsmannen, du och jag. Jag vill att du är den du säger att du är. Jag vill att du är svaret på min längtan.

En önskan som kan tangeras och växa till visshet.